

snigende, lurende Demokrati, det løse, 1etsærdige Demokrati, det Demokrati, der har saadanne Udsejktiver og dog vil gaa i Demokratiets Klædebon. Naar noget Saadant kommer op, og Ingen vil negte, naar de kaste Blikket ud over Landet, at der er ikke Lidt oppe af den Slags Ting i de senere Aar, saa siger jeg: Den skarpe, demokratistiske Opponent retter sit Die paa den Gift, som vil tære Demokratiet indvendig fra; naar det er det mest Lidtsvarende, maa han lægge sine Kræfter an paa at bevare Demokratiet sine Kjærne, til den Dag kommer, der maaste mer end Dieblikket har Brug for denne mod den naturlige Modstander, Konservatismen". Spad denne Udtalelse egentlig skulde til, fik vi ikke nogen nærmere Forklaring om; men den er derfor lige godt i og for sig betegnende, thi den maa jo sigte baade til ærede Medlemmer her i Salen og til Folk udenfor Salen. Naar jeg nu ser paa dens Sammenhæng med, hvad der her foreligger, og tænker mig, hvorledes hans Stilling har været ikke blot til militære Spørgsmaal, men, siden han paabe- raabte sig sand Demokratiisme, hvorledes hans Stilling i det Hele har været siden 1866, saa skal jeg blot nævne Følgende. Det er en bekjendt Sag, at det ærede Medlem har Vren — eller hvad Andet man vil kalde det — af, at vi fik Grundlovsforandringen af 1866; det er bekjendt, at det ærede Medlem har en meget stor Andel i, at vi fik Hærens Lov, som den blev vedtagen i 1867; det er bekjendt, at det ærede Medlem har en meget stor Andel i, at vi fik Værnepligtsloven, som den blev i 1867, og at det Standpunkt, som han saa stærkt hævdede i 1867, den almindelige Værnepligts Gjennemførelse, lod han i Stikken, idet han var imod Præsternes Værnepligt i 1867. Det er endvidere bekjendt, at vi have afskillige Theaterhistorier, som have det ærede Medlem ikke saa Lidt at talke for, at det er gaaet med dem, som det er, og det er endelig bekjendt, at det ærede Medlem i 1872 begyndte at fremstille en Parlamentarisme, hvorom der i flere Aar blev ført en Kamp, der blev ført til omtrent den Tid, vi nu befinde os i, navnlig til hin 8de November, og at i mange af disse Aar have vi ogsaa haft Hærens Lov. Naar nu det, jeg her har nævnt, skulde være betegnende for Medlemmer i denne Sal, maa jeg tilføje, at, naar jeg ser paa, hvorledes det ærede Medlem har stillet sig til de forskjellige Spørgsmaal, derunder indbefattet Hærens Lov baade i 1867, og saa lidt vi have haft Hærens Lov for, saa for- maar jeg ikke at se, at det passer bedre paa No- gen end paa det ærede Medlem selv og hans Venner. Paa dem passer det saa fuldstændigt korrekt, forekommer det mig, som vel tænkes kan, og har det været det ærede Medlems Mening, saa er jeg ham taknemlig for, at han har givet baade os og Befolkningen ude i Landet Velighed til at se ham i den rigtige, ægte, sande Belys-

ning. Der mangler endnu blot, at det ærede Medlem tilføjer, at det har været Meningen; det haaber jeg, han vil gjøre, naar han nu reiser sig og tager Ordet, saa have vi det slaaet fast. I alt Fald siger jeg, at Sigtelser af en saa alvorlig Natur skulde man ikke ret gjerne kaste ud imod Andre, naar man ikke vil vedkjende sig, hvem man sigter til. Man skulde efter min Opfattelse, naar man vil drage saadanne Konsekventser frem, som det ærede Medlem mener ere oppe nu for Liden, pointere det mere bestemt, saa at man kunde se, hvorhen det ærede Medlem sigter, og hvor han vil ramme; thi derom er jeg noget i Uvisshed. Jeg har lagt min Hjerne iblød lige fra den Dag til nu, og jeg veed ikke, hvorvidt jeg har truffet Centrum. Om det nu er rigtigt, henstiller jeg til det ærede Medlem. Jeg skal slutte med at sige, at jeg af de Grunde, jeg har udvirket, stemmer imod dette Hærens Lovforlag, ikke fordi jeg er tilfreds med Loven af 1867, — tværtimod, jeg er saa utilfreds med den, som tænkes kan, — men jeg haaber paa, at der om ikke lang Tid skal komme et saa alvorligt Kryk fra Vælgerbefolkningens Side, at Repræsentationen nok skal lære at tage Steen i en anden Haand og gaa betydelig ned med Hærens Lov, enten det nu sker paa den almindelige Værnepligts Beslutning eller ei. Jeg stemmer imod dette Forlag, selv om det særskilt skulde fremtræde for os, at det ved Bestræbelser af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) paa de Stadier, det endnu har at gennemvandre, skulde blive billigere end det, vi have, fordi jeg tror derved at bidrage til dels at umuliggjøre Kjøbenhavns Befæstning fra Landfiden og dels at faae en fuldstændig Forsvarsplan forelagt os. — Jeg skal endnu tillabe mig en Bemærkning, som jeg glemte før. Det er den, at, naar vi skulde faae en Forsvarsplan forelagt, som ikke er behæftet med Hærens Lov, skulde jeg meget ønske, at den ikke opgav Sjælland og Jyn. Nei, Forsvarshyrken blive stor eller lille, saa skulde jeg meget bede om, at de andre Landsdele ikke opgives. Jeg kan ikke gjøre mig fortrolig med den Tanke, at nogen ægte Dannemand vil opgave nogen Jodsbrød Jord af, hvad der hører til Riget, og naar De sige os, at de ikke kunne forsvare Sjælland og endnu mindre hele Riget, saa siger jeg: forsvare os, saalænge de kunne, saa have de gjort, hvad de kunne, og saa rammes de ikke af den Behovdelse, naar vi siden blive plagede derovre, at det er paa Grund af den Maade, hvorpaa Forsvaret er blevet stillet! Høist bedrøveligt vilde det være, om vi skulde levere baade vore Sømmen og vore Penge, uagtet man ikke vil forsvare os. Ja, nu har jeg faaet sagt det, jeg vilde, og jeg takker for den Opmærksomhed, der er vist mig under mit Foredrag, og skal endnu kun af de Grunde, jeg har anført, raabe til at stemme imod det foreliggende Lovforlag.